

Oslo Kammermusikkfestival: 30-årsfeiring som får fram gløden og intensiteten i møtene.

Ung og nyskapende

ANMELDELSE | KONSERT

Magnus Andersson, 19. aug. 2019

TRETTI MED SPRETT-I: Et jubileum blant annet inneholdende Ungdomssymfonikernes bevegende Mahler-folkning lørdag kveld. FOTO: MORTEN MINOTHI KRISTIANSEN

Jubileumsåpning

Div. komponister, div. solister og Vertavokvartetten | Universitetets aula, 15. august

Stravinskij: Historien om en soldat

Med Liv Ullmann | Universitetets aula, 16. august

Mahler: Symfoni nr. 9

Ungdomssymfonikerne | Eliahu Inbal (dir.)

Sarabanden var inderlig med lange sangbare melodier, og det var herlig å høre den virtuose improvisasjonslignende delen i preludiet eller de raske løpene i den første bourréeen.

At Oftestad ikke er alene som ung stjerne hørte vi i avslutningsverket, Johan Svendsens *Strykeoktett i A-dur, op. 3*, som Oftestad spilte sammen med sju andre unge musikere. Disse åtte er så sterke musikere at de allerede har inntatt sentrale plasser i norsk musikkliv. Tolkningen var meget intens og med sterk framdrift.

Det er sjelden å høre mer fullvoksne musikere ha kondis til å prestere en slik kraft. Teknisk var det på meget høyt nivå, og de kastet motiver mellom hverandre med et bokstavelig glimt i øyet.

Mellom disse ytterverkene ble Synne Skouens «Han ville fly – Nawa in memoriam» spilt, et bestillingsverk fra festivalen, med tekstlig forelegg av Fridtjof Nansen og Oda Kadoor. Skouen setter søkelyset på flyktninger og **«Liv Ullmann var Djevelen, og det skal ikke mer til enn hennes nærvær på scenen for å få enhver til å gjøre hva faen hun vil.»** tatt utgangspunkt i Nawa's seriemord på flyktning, og minstelevende barnen toket som ble drept av mennesker har sluttet å bry seg treffer også i dag en nerve, beklageligvis på skummelt, aktuelt vis.

Alt ble akkompagnert av makeløse Vertavokvartetten og akkordionisten Ida Løvli Hidle, med korte fraser som ofte på slående måte tegnet hendelsene eller sinnsstemningen i handlingen.

Jeg må også nevne Aksel Rykkvin, han som hadde en av de mest unike stemmene i hele verden som guttesopran, men som nå er gått gjennom stemmeskiftet. Han har en enda sterkere musikalitet nå, og klangen er silkemyk, selv der han brumler på som den baryton han er i ferd med å utvikle seg til. Som 16-åring har han selvfølgelig ikke trykk i stemmen på et høyt internasjonalt nivå, men klangen er så innsmigrende at vi kan være sikker på at han gjør stor karriere.

Ja, klangen og musikaliteten gjør ham allerede virkelig verdt å lytte til. Rolf Wallins herlige, rytmiske fest, «Stonewave» fra 1990, ble også spilt på jubileumsåpningen. Dessuten hørte vi Beethovens *Sonate nr. 1 i D-dur for fiolin og klaver*, spilt av to som ikke var helt ungdommer, nemlig fiolinisten Marianne Thorsen og den spreke 83-åringens Liv Glaser, ekspert på hammerklaver, altså gamle instrumenter. Med de unike klanglige mulighetene fra et instrument som klinger slik det gjorde på Beethovens tid, kan Glaser skape teksturer vi ikke hører på et moderne flygel. Dessverre druknet hun noe i Thorsens flotte, men litt for sterke moderne fiolintone.

Andre kveld var det Stravinskijs «Historien om en soldat» som sto på plakaten, et verk for septett, tre fortellere og en danser. Liv Ullmann var Djevelen, og det skal ikke mer til enn hennes nærvær på scenen for å få enhver til å gjøre hva faen hun vil. Magnus Emaka Einang danset hiphop til Stravinskijs kantete og til tider bråkete musikk, noe som tok det rytmiske på kornet. Hvis Stravinskij visste hva hiphop var i 1918, ville han helt sikkert insistert på å bruke hiphop som dans til musikken.

TAKKER FOR SEG: Festivalgrunnlegger Arve Tellefsen. FOTO: LARS OPSTAD Lars Opstad
Einang danset også litt enkel kontaktimpro og tango med soldaten, Ingrid Bolsø Berdal, blant annet kjent fra tv-serien «Westworld», som tidligere i

forestillingen drev med beatboxing. Ja, det var litt av en tilrettelegging fra regissøren Einar Bjørges side, og vi var mange som lo rått, og kanskje latteren åpnet oss for de dypere budskapene i verket om at relasjoner er viktigere enn penger.

Programmet er omfattende, og den tredje kvelden valgte jeg å høre Ungdomssymfonikerne ta seg av Mahlers *Niende symfoni*. Alene på pressebenken fikk jeg med meg en av de mest bevegende Mahler-tolkninger jeg har hørt live, med et teknisk nivå på hakeslippnivå. De behersket de episke proporsjonene i første sats, og maktet å leke med andresatsens humoristiske rytmer. Musikerne fikk fram den sterke pasjonen noen av tonene i siste sats trenger, men framfor alt spilte musikerne slik at de fikk de nærmest uendelige linjene til å leve. Og så godt det lot seg gjøre i den altfor store akustikken i Oslo Domkirke, klarte dirigenten Eliahu Inbal å differensiere teksturen.

Dette var forbilledlig orkesterspill, og Ungdomssymfonikerne burde sporenstreks blitt sendt ut på verdensturné som propaganda for norsk musikkliv.

Etter 30 år ved roret gir Tellefsen seg nå i ledelsen for festivalen. Han har på ingen måte gjort dette alene. Fra festivalen i 1997 har Håvard Gimse vært ved hans side. Dessuten var det et stort tomrom i årets program der August Albertsens navn har pleid å stå blant de kunstneriske lederne. Albertsen har gjort en utrettelig innsats for festivalen like lenge som Gimse, og en av de tydeligste måtene vi publikummere har fått se det var gjennom å ta del i hans engasjerte og kunnskapsrike programtekster. August Albertsen gikk bort 1. desember i fjor.

Framover skal Gimse sørge for kontinuitet i den kunstneriske ledelsen av festivalen, og ved sin side får han Randi Stene og Vilde Frang. Dette er en kunstnerisk trio det er all grunn til å tro på, og jeg har tillit til at Oslo Kammermusikkfestival vil beholde sin viktige posisjon i norsk musikkliv i årene som kommer.

Festivalen fortsetter fram til og med 24. august.

Del artikkelen

musikk@klassekampen.no

MUSIKKMAGASINET

INTERVJU 15. mars

Det usynlige folket

Da trompetist Arve Henriksen begynte å grave i sine kvenske røtter, fant han en skjult historie, men også nye nettverk og fellesskap.

INTERVJU 8. mars

Mentor med mer

Den soloaktuelle legenden Kim Gordon har rundet 70, men hviler ikke på laurbærene. Hun er sjef nå.

INTERVJU 8. mars

Hvem er disse feministiske heksene som splitter metallmiljøet?

[Se mer](#)

KLASSEKAMPEN

[Dagens avis](#)

[Ta kontakt](#)

[Kundeservice](#)

[Min side](#)

[Personvernerklæring](#)

[Åpenhetsloven](#)

Sentralbord
21 09 30 00

Kundeservice
21 09 30 01

E-post
klassekampen@klassekampen.no

Adresse
Grønland 4, Oslo

Postadresse
Boks 9257 Grønland, 0134
Oslo

Organisasjonsnummer
925 350 605

Redaktør
Mari Skurdal

Klassekampen arbeider etter Vær Varsom-
plakatens regler for god presseskikk.